

2

ZROZENÍ ŽABÍHO MUŽE – SKAUTI A RAIDEŘI, NCDU/ UDT A HRDINOVÉ DNE D

Ohně války planou jako žhnoucí uhlíky praskajícího světla, chystající se zapálit v duších velkých mužů plameny spravedlivého rozhořčení. 7. prosince 1941 v časných ranních hodinách přiletělo na oblohu nad Pearl Harborem 353 letadel císařského japonského námořnictva a zahájilo útok na Spojené státy, který se do srdce a duše Ameriky navždy vepsal jako „den, který bude žít jako den hanby“. Bezprecedentní úder na americkou půdu katapultoval náš velký národ do jednoho z nejkrvavějších konfliktů všech dob.



Zatímco z lodí v Pearl Harboru se ještě k nebi valil dým, začali američtí velitelé armády a námořnictva ihned osnovat strategii pro odvetu proti Japoncům, jež by vedla naše vojáky do vzdálených koutů Pacifiku. I pouhý letmý pohled na geografii regionu diktoval jako primární prostředek pro dopravení amerických vojáků na pevninu pravděpodobné využití obojživelné operace. A přestože americká námořní pěchota, mariňáci, vyvíjeli obojživelnou taktiku souběžně s mocným námořnictvem Spojených států, technologie potřebné pro tento typ útoku byly ještě v plenkách. Najít způsob, jak zajistit v takových operacích úspěch, se stalo prvořadou prioritou. A tak se zrodila potřeba specializovaného oddílu mužů, kteří by prozkoumali terén před hlavním úderem. „Žabí muži“, jak vstoupili ve známost, se chystali vydat na cestu, která tvořila novou éru válčení.

Ještě než se na scéně objevily Navy SEALs, Podvodní demoliční týmy (UDT, Underwater Demolition Teams) nebo Námořní bojové demoliční jednotky (NCDU, Naval Combat Demolition Units), působili v ozbrojených silách skauti a raideři (S&R). Zpočátku byly jejich týmy vytvořeny jako společná průzkumná jednotka armády a námořnictva, přibližně osm měsíců po Pearl Harboru. První skauti a raideři podstoupili intenzivní výcvik na Obojživelné výcvikové základně (ATB, Amphibious Training Base) v Little Creeku ve Virginii. Stejně jako dnes byl výcvik tvrdý a byl určen k tomu, aby posunul muže za jejich limity jak psychicky, tak fyzicky.

Nejvyšší důstojníci zkrátka rozpoznali potřebu pobřežní průzkumné



▲ První žabí muži při práci s výbušnými náložemi.



síly a vyslali vybranou skupinu posádky armády a námořnictva na společný obojživelný výcvik skautů a raiderů. Poprvé byli tito stateční muži sestaveni do týmu v ATB 15. srpna 1942, podstoupili únavné dlouhodobé drily a nakonec měli provést mise jako hydrografický průzkum, vedení útočné vlny, a jakmile se dostali na břeh, průzkum pláže.

Není snadné krátce odpovědět na tuto otázku: Proč musí být výcvik tak obtížný?

V některých ohledech je odpověď jednoduchá, neboť podmínky, kterým může ve válce čelit bojový plavec, jsou velmi drsné, a aby se s nimi plavec vyrovnal, vyžadují tak silnou duševní odolnost, že výcvik musí posunout psychické limity každého studenta za to, co si doposud myslel, že jeho strop je – až si uvědomí, že při správné motivaci a za správných podmínek je jeho tělo, jak se učil při výcviku, „schopno vykonat desetkrát tolik, kolik mu mysl obvykle dovolí“. Plavat na nepřítel ovládanou pláž, občas s ničím jiným než nožem, maskou a ploutvemi, to není úkol pro bázlivé. Ke zjevnému nebezpečí přidejte fakt, že voda může být mrazivě chladná, můžete být nuceni pracovat hodiny a hodiny jen s malým, či dokonce žádným množstvím potravy, bez sebe-menšího náznaku pohodlí, někdy jít několik dní bez odpočinku, a poté možná začnete chápat, proč musí být výcvik tak brutální a neúprosný.

Jak pokračoval vývoj výcviku, v lednu 1943 bylo rozhodnuto o přesunu školy pro skauty a raidery do floridského Fort Pierce. Toho roku došlo k rozličným změnám ve struktuře výcviku, jedna věc ale zůstala stejná: jeho tvrdost. Mnoho z dnešního programu SEAL, nyní nazývaného výcvik Basic Underwater Demolition / SEAL (BUD/S), vychází z těchto raných let školy skautů a raiderů: velký objem běhu, plavání, cvičení s vlastní vahou, překážkové dráhy i nechvalně proslulé cvičení s kládou, „Log PT“, to vše bylo pro to, aby byli muži tvrdší a připravení na děsivé úkoly, jež je čekají, používáno již tehdy. Jak šel čas, extrémní povaha výcviku se ukázala v přípravě mužů pro prostředí, se kterým se budou setkávat, velmi úspěšná. Spánková deprivace, nepřetržitý fyzický



trénink a extrémní zima, to vše byly nástroje instruktorů, jak otestovat vytrvalost studentů. Ačkoli trénink se během těch desetiletí vyvinul, SEALové stále používají variaci stejné výzvy, jak rozhodnout, kdo chce být skutečně SEALem a kdo si to pouze myslí.

Každý uchazeč musí být dobrovolník a první desítka mužů, kteří byli zapsáni, byli mimořádně atletičtí muži z amerického fyzického výcvikového programu námořnictva, který vedl fregatní kapitán Gene Tunney, bývalý boxerský šampion v těžké váze a muž známý díky tomu, že dvakrát porazil Jacka Dempseyho. Jak se ukáže, jeden z těchto mužů, dnes legendární Phil H. Bucklew, dvakrát získal námořní kříž a později byl považován za „otce Naval Special Warfare“. Každý nováček SEAL začíná cestu v Centru pro námořní speciální válčení Phila H. Bucklewa v Coronadu v Kalifornii.

První velká změna v programu nastala, když dostal mladý poručík jménem Draper Kauffman za úkol, aby sestavil první jednotku, jež se později stala známou jako Naval Combat Demolition Unit. V červenci 1943 se poručík Kauffman rozhodl, že kurz je prostě příliš dlouhý a musí být zkrácen, protože druhá světová válka byla v plném proudu. Cítil, že hlavní prvky, na které je třeba se u studentů zaměřit, je jejich oddanost a touha se k nové jednotce připojit, takže se rozhodl, že úplně první týden výcviku bude „motivačním týdnem“, kterému ovšem rekruti brzy začali říkat „pekelný týden“. Do dnešního dne je „pekelný týden“ synonymem pro „nejtvrdější vojenský výcvik na planetě“ a obvykle přichází na řadu během pátého nebo šestého týdne první fáze výcviku BUD/S.

Kauffman, jenž si byl plně vědom toho, že mnozí by úvodní výcvik nemuseli přežít, věřil, že kdyby mohl vyřadit ty, kteří nejsou pro vstup do zvláštní jednotky skutečně motivováni, mohlo by následně být poměrně snadné vycvičit v potřebných dovednostech jedince, kteří vydrželi. Stále platí, že většina z těch, kdo pekelný týden začnou, jej pod neúprosným tlakem ledové vody, písku a nekončícího výcviku téměř



▲ **Nechvalně známé bahňité pobřežní mělčiny při Pekelném týdnu. To je do dneška stále stejné**

beze spánku během celého pěti a půldenního utrpení nedokončí. Je to považováno za definitivní test psychické síly a výdrže a každého, kdo se o to pokouší, dostane hluboko do svého nitra, aby zjistil, jak moc se doopravdy chce stát žabím mužem.

Skutečnost byla taková, že každý, kdo výcvik zvládl, byl s velkou pravděpodobností téměř ihned po jeho dokončení vyslán do boje. To kurzu dodalo pocit naléhavosti a závažnosti ještě ve větší míře, než jak by tomu bylo v době míru. A proto se i první skauti námořnictva a raideři pustili ihned do práce.

Oficiálně byla první skupina skautů a raiderů ustanovena v říjnu 1942 a byl to tým, ve kterém působil také Phil H. Bucklew. Noví bojovníci se pustili do boje již v listopadu 1942 při operaci Torch,



prvním vyloďení Spojenců na pobřeží severní Afriky. Skauti a raideri později podporovali rozličné obojživelné operace na Sicílii, v Salernu, Anziu a v jižní Francii.

Druhá skupina skautů a raiderů byla utvořena 7. července 1943 a jako síla kombinovaných operací dostala krycí označení Jednotka speciálních služeb číslo jedna (Special Service Unit Number One). V září 1943 již za sebou měla dokončené mise ve Finschafenu na Nové Guineji a později v Gasmate, Arawe, Cape Gloucesteru a na východním a jižním pobřeží Nové Británie. Každá z misí byla provedena bez jakékoliv ztráty personálu a s minimálními celkovými ztrátami.

Jak je běžné na mnoha místech zahrnujících vládní služby, začaly se objevovat konflikty ohledně toho, jak by měla být jednotka využita provozně, a brzy poté byli všichni muži, kteří nebyli z námořnictva, přeřazeni do jiných jednotek v rámci jejich služby. Po tomto oddělení byla jednotka přejmenována na 7. obojživelné skauty a profil jejich misí se výrazně rozšířil.

Místo toho, aby jen doprovázeli útočné čluny, mohli nyní s jejich osádkami elitní bojovní plavci také vystupovat na břeh, v různých kanálech umísťovat bóje a markery pro připlouvající plavidla, pomocí echo-lokátorů mapovat pobřeží, udržovat hlasové komunikační linky mezi vojáky na pobřeží a připlouvajícími čluny a loděmi, a rovněž se zapojit do boje a demolovat překážky na pláži. V průběhu války se 7. obojživelní skauti účastnili více než čtyřiceti útočných obojživelných operací.

Téměř všechna přistání skautů byla provedena v noci během novu, kdy je největší tma a je nejsnazší se skrýt. Byla to také doba, kdy námořnictvo v této nové jednotce experimentovalo s možnostmi dalšího využití mužů. Skauty brali ponorkou do laguny, aby následně pádlovali ke břehu v gumových útočných člunech. Jakmile byl ostrov nebo lokace zajištěna, muži tajným kódem signalizovali ponorce, která další noc připlula, setkala se s týmem a vyzvedla jeho členy. (Pro tento specifický účel vynalezla gumové čluny společnost Goodyear.)



Jakmile se muži dostali na pobřeží, zahrabali své čluny do písku a začali s průzkumnou misí, jež je často zavedla hlouběji do vnitrozemí. Jejich hlavní prioritou však stále zůstávalo vyčistit oblast před hlavním námořním vyloděním, což významně usnadnilo útočným silám dobýt pláž a poté se protlačit až za ni. Když mířili do vnitrozemí, bylo běžné operovat až sedm dnů v utajení, kdy bylo dodržováno pravidlo „nebereme zajatce“.

Za účelem přípravy na tyto tajné mise byli muži vycvičeni v bojových uměních a byli vyzbrojeni v první řadě samopaly Thompson, pistolemi Colt .45 a bojovými noži. Praxe a rozsah používaných bojových umění nebyl tak široký jako dnes, důraz byl kladen na judo a ranou formu jiu-jitsu, jež zahrnovala škrčení, hody, páčení, údery na nervová zakončení, lámání kostí a techniky zneškodňování hlídek.

Program skautů a raiderů s sebou nesl extrémní úroveň nebezpečí, a zůstával tak striktně na dobrovolnické bázi, protože vedení námořnictva si nemyslelo, že je ospravedlnitelné nařídít někomu do jednotky vstup. Navíc bylo pravděpodobné, že nebude-li voják dobrovolníkem, nezvládne výcvik. V těchto raných letech nebylo neobvyklé, že když vyrazil na tajnou operaci tým dvanácti mužů, pouze tři až pět z nich se vrátilo živých. Vyprávějí se dokonce příběhy o tom, jak přežil jeden jediný muž.

Třetí a poslední jednotka skautů a raiderů byla nasazena v Číně, aby bojovala bok po boku čínsko-americké spolupracující organizace (SACO). Prezident Spojených států rozhodl, že tato mise je natolik důležitá, že jednotka musí rozšířit své řady. Za tímto účelem nařídil náčelník



▲ **Bojový plavec s výbušnou náloží – studená, nebezpečná práce.**



námořních operací admirál Ernest J. King, který na námořní akademii absolvoval v roce 1901 jako čtvrtý ze třídy, že skauti a raideri zvýší své počty na 120 důstojníků a 900 rekrutů. Tito muži byli vybíráni odkudkoli z námořnictva, aby jich bylo dostatečné množství, z nějž by jich potřebný počet výcvik zvládl. Druhá světová válka byla i nadále dobou rychlého vývoje toho, co se nakonec stalo týmy SEAL.

Když byl výběr a výcvik mužů u konce, zformovali jádro něčeho, co admirál King představil jako „guerillovou obojživelnou organizaci Američanů a Číňanů, operující z pobřežních vod, jezer a řek, používající malé čluny a sampany“. Mužům z této třetí jednotky skautů a raiderů netrvalo dlouho a začali vykonávat svoji nebezpečnou práci.

Několik jednotek třetích skautů a raiderů začalo na jaře 1945 provádět průzkumy na horním toku řeky Jang-c'-ťiang a velmi významně se zapojily do vedení tříměsíčního průzkumu čínského pobřeží od Šanghaje až k zátocě Ťie-š' poblíž Hong Kongu. Velká část sil však zůstávala také v Camp Knoxu v indické Kalkatě a v podstatě byla připravena jít kdykoliv do akce.

Při bližším pozorování evoluce jednotek těchto raných žabích mužů, se bude stále objevovat jedna věc: Jelikož rozvoj každé jednotky vyžaduje čas, obvykle se objevuje období přeměny, kdy se jedna jednotka pomalu začlení do jiné, až je ta původní nakonec rozpuštěna.

Když v Evropě zuřila začátkem čtyřicátých let válka a Němci sklízeli (alespoň zpočátku) velké válečné úspěchy, ukázalo se, že aby mohli Spojenci Hitlera zastavit, bude k dosažení úplného vítězství zapotřebí monumentálního kombinovaného úsilí. Spojenečtí velitelé se nakonec rozhodli, že nejpravděpodobnější cestou k úspěchu by měla být obousměrná invaze do Evropy – ze vzduchu i z moře. Bylo naprosto nezbytné, aby byla německá válečná mašinérie zastavena co nejdříve. Síly Sovětského svazu, jež byly po německé invazi z června 1941 těžce zdecimovány, začnou na východní frontě brzy organizovat zuřivou ofenzívu proti nacistickým vojskům.



Abychom lépe pochopili mnoho z počátečních bojových nasazení skautů a raiderů, je částečně nutné udělat krok zpět a blíže prozkoumat konkrétní operace, stejně jako pokusit se ze strategického hlediska porozumět tomu, jak v té době probíhala válka: Zatímco v Evropě a v Pacifiku se vyostřovaly boje, spojenecké vedení i nadále hledalo způsoby, jak zastavit německý postup, který neustále hrozil tím, že ovládne celou Evropu. Německé Afrikakorps, vedené „Pouštní liškou“ maršálem Erwinem Rommelem navíc pokračovaly ve stabilním postupu v severní Africe s jedním hlavním cílem: zajistit ropu a zdroje Libye, Tuniska, Maroka, Alžíru a Egypta. Hitler a jeho poradci, ve které měl největší důvěru, věřili, že dokáže-li jeho armáda nad těmito zdroji udržet kontrolu, může jeho pochod k celkové dominanci neomezeně pokračovat. Historicky byla začátkem konce Afrikakorps ofenzíva britského generála (a následně polního maršála) Bernarda Montgomeryho ve druhé bitvě o El-Alamein v říjnu 1942.

Sovětský svaz, který se zoufale snažil sejmout z beder svých vojáků alespoň část německého tlaku, navrhoval vylodění kombinovaných britských a amerických sil v jižní Evropě na konec roku 1942. Churchill a Roosevelt se shodovali na tom, že Hitler a jeho síly musejí být potlačeny, nesouhlasili ovšem s načasováním ani metodou takového tahu. Místo toho nabídli protinávrh na vylodění vojsk ve Francii ovládané severní Africe, protože věřili, že taková taktika by umožnila Spojencům získat silnější pozici v oblasti Středomoří a zároveň by zajistila, že Hitler nezíská kontrolu nad ropnými rezervami severní Afriky. Věřili, že takový tah by přinutil německou armádu k přemístění značného počtu mužů a zdrojů pro pomoc v Africe, čímž by byla jejich pozice na východní frontě oslabena, což by Rudé armádě dodalo tolik potřebnou úlevu.

Jakmile byla dohodnuta konečná koncepce, mohlo začít skutečné plánování. Pro invazi Spojenců do Německé okupovaných území se nabízelo Maroko, Alžírsko a Tunisko. Američtí velitelé se domnívali,



že mohou své síly dostat do takové pozice, aby provedly proti mocnostem Osy v oblasti klasickou „klešťovou operaci“, protože Spojenci již nad většinou zbytku severní Afriky nadvládu drželi. Vyvstal ovšem jeden velký problém: Vichistická Francie držela kontrolu nad oblastí se 125 000 vojáky, zhruba 200 tanky a něco přes 500 letadly.

Eso v rukávu Spojenců bylo podle některých zdrojů dílem amerického konzula v Alžíru Roberta Daniela Murphyho. Murphy byl na konzulátu již nějaký čas a měl důvod věřit, že síly vichistické Francie proti Spojencům nebudou bojovat. Během svého působení v zemi rozvíjel živou informační síť a ve své pozici se cítil pevný. Francouzi byli koneckonců bývalými spojenci Spojených států. Spojenci kromě toho věřili, že vichistická Francie chápe, že podporou Spojenců může získat vše a riskovat přitom musí jen málo. Aby bylo možné tuto choulostivou situaci sehrát, spojenecká vojska dostala rozkaz nezahajovat palbu, nezačne-li Vichy pálit jako první.

Zatímco britská i americká flotila prováděly poslední přípravy na vylodění vojsk v Casablance, Oranu a v Tunisku, muži z jednotek skautů a raiderů netrpělivě čekali na rozkaz pomoci výsadku. Konečně nadešel čas, kdy měli otestovat výsledky svého výcviku.

Jeden z původních skautů a raiderů, poddůstojník Matthew Kormowski-Kaye, ve svém mimořádně vzácném deníku mluví o některých věcech, které zažil:

Poprvé jsem se dozvěděl o dvou skautech a raiderech, kteří se nevrátili z průzkumné mise před sicilskou invazí. Oba byli praporčíci, oba měli kajaky. Oba měli za úkol to samé, měli zkoumat pláže před invazí. Mnozí předpokládali, že se jim nepodařilo dostat na místo setkání pro návrat a rozhodli se pádlovat na Maltu. Protože nikdy nedorazili, je možné, že po nich stříleli a že se ztratili v moři. Jmenovali se praporčík Kenneth E. Howe a praporčík Carmon F. Pipro.

[Poznámka autora: V říjnu 1991 jsem obdržel informaci, že praporčíci Howe a Pipro byli při průzkumu míst pro vylodění